

Magnus Carlén: Utan titel (samtliga).

Alla har vi inombords en vakthavande furir som ryter till om alltför privata känslor börjar ta herraväldet och visa det utåt.

Sådana syns och hörs ändå via tal och kroppsspråk, men de sköter sig, hyggligt tuktade enligt konvensansens uppförandekoder som de är. Det rör sig om något som i den hemliga underrättelsetjänsten kallas fördold synlighet.

Inför Magnus Carléns målningar i Rättviks kulturhus handlar det om att sätta furiren i arrest och ta reda på nycklarna till de hemliga rum som här erbjuds. Lugnt och tålmodigt, ty det krävs en stilla anpassning till färgernas ljus och harmoni, en tillvänjning frånkopplad tanke och förnuft.

Det handlar om känslor och kontemplation, en befrielse från det inpräntade nyttotvånget att söka synliga och fysiska förklaringar, dessa livsbojor till hjälp att flyta utanpå. Helt sonika stå en stund med konventioner, plikter, sociala roller och uppsyn på sidan likt avlagda kläder och bara känna: Det är nu jag lever. Jag är. Ingenting annat. Jag är.

DET ÄR ABSTRAKT måleri, annat kan man inte säga, men inte fullt av frånvändhet och teoretiserande. Mycket beror, som sagt, på betraktaren och furiren därinne, men målningarna har en färgens översinnligt som snart nog undantränger alla behov av fysisk gestaltning.

Färgen har alltid varit utgångspunkten i Magnus Carlén

Den vakthavande furiren inombords måste sättas i arrest

Magnus Carlén, född 1960, bosatt i Stockholm, ställer ut i Rättviks kulturhus.

måleri. Den tar över idéer och former under tiden han målar, och målningen slutförs under omedvetna ingivelser. "Den resan är rolig", säger han.

Färgerna är ofta milda. De armbågas inte. De smeker varandra. Allt andas harmoni och

inbjuder till försjunknenhet. Man tycker sig stå vid en strand där synskärpan inte räcker till utan gör horisonten otydlig.

DET ÄR SKIRT och vagt och förekommande former låter sig inte definieras. Här och var brister färgen ut i ett stilla jubelljus och sprider glädje över varandets behaglighet.

"Klagljus infall" talar lyrikern Sten Hagliden om. Man väntar på ingenting, men det är varken klang eller infall utan en sakta immigrerande aning som saknar ord men trivs i färglöshet, och man undrar hur färgljuset inifrån tavlan ger upplevelser inifrån betraktaren.

Målningarna kan påminna om oerhört förstörade bilder i ett mikroskop som används i ett biologiskt laboratorium. Det känns dock för konkret. Om det gick sända en sökkamera in i psyket, in i själen, kunde detta uppfattas som bilder därifrån.

DET OGRIPBARA har fått färg. Det innersta närmar sig medvetandets gränstrakter. Ordning!

hörs förnuftet pipa yrvaket och svagt därtöftifrån. Men furiren vilar skönt i grönt behag. Kanske har han tummen i munnen.

BO DEGERMAN